

Banter, der midlertidig var overført til Reserverfonden, og jeg kan derfor ikke forstaa andet end, at det er Dækningen af det, som Kassebeholdningen skylder til Reserverfonden. Men der tilføjes en anden Bemærkning af den højtærede Finansminister, der gik ud paa, at Kassebeholdningen endnu ikke havde været i Stand til at dække den Underbalance, der var tilvejebragt i forrige Finansaar, at der endnu resterer et Beløb af 1 Million, som han erkendte, at det paa-hvilede Finansstyrrelsen at søge dækket snarest muligt. Det er ikke for at lægge noget særligt Pres paa Finansministeren i den Henseende, jeg omtaler det; det er slet ikke det Synspunkt, jeg har villet gøre gældende. Jeg har oplyst dette for at vise, at vi vare komne ind paa en Vej, ad hvilken man er begyndt at spise Reserverfonden op, thi det er klart, at naar det i dette Øjeblik endnu ikke er lykkedes Finansministeren at dække det midlertidige Forbrug, der har fundet Sted af Reserverfondens Midler, saa havde det alene været afhængigt af Udgifterne i indværende Finansaar, om denne Dækning overhovedet havde kunnet finde Sted eller ikke, eller med andre Ord: Reserverfondens Midler vare blevne endelig forbrugte. Vi vare altsaa komne til det Trin, at Forbruget i Finansaaret havde lagt Beslag og eventuelt endeligt Beslag paa Reserverfondens Midler, og at den Stranke, som vi foreskillede os, var til Stede om Reserverfondens Midler, ikke mere kunde anses for at være betryggende eller holdbar. At det er undgaaet, at et saadant Forbrug af Reserverfondens Midler er blevet endeligt og varigt, ligger i den Kendsgerning, at vi have faaet en Finansloov for indværende Finansaar, der har indskrænket Udgifterne med 2 à 3 Millioner, hvad der opnaaedes ved Afgørelsen i Foraaret. Men som sagt, vi havde altsaa forudsat, at der for et fortsat provisorisk Regimente havde været adskillige Midler til Raadighed til yderligere Anvendelse, naar Grænserne for Reserverfonden en Gang vare brudte.

Det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) udtalte eller rettere rettede det Spørgsmaal til os, om vi ogsaa virkelig mente, at Provisoriet var dødet, som han sagde. Jeg vil svare det ærede Medlem: Ja, jeg tror det, jeg tror, det er dødet, i alt Fald for en overfluelig Fremtid; hvad vore Efterkommere en Gang ville komme til at opleve, kan ingen af os sige, men det er min fulde Overbevisning, at det for en overfluelig Fremtid er dødet. Det Billede, som det ærede Medlem anvendte om Bylden, synes jeg, er lidet oplysende, lidet appetitligt

og lysteligt overhovedet; men skulde det ærede Medlem benytte det, beder jeg det ærede Medlem om at tænke over, at er det kun en Byld, vi have med at gøre, er et Blaster paa sin Plads, men er det Kræft, der er i Samfundsløegemet, er det Døden, saa nytter det ikke, hvad man for øvrigt vil forsøge at hjælpe med. Jeg nævner ikke den Tro, at den provisoriske Kræftstade er saaledes indgroet i Samfundet, at den ikke lader sig helbrede, og jeg tror, at der er gjort Skridt i den Henseende for at helbrede Staden netop i Tjor, en Helbredelse, som jeg tror, vil kunne holde over en rum Tid. Det ærede Medlem var saa optaget af de Udtalelser, der vare faldne fra Højres Side, citerede Pressen og adskillige Talere paa Møder o. s. v. Jeg vil indrømme, at der er faldet mange ubefindige Udtalelser fra Højres Side i Løbet af Sommeren, det er der ingen Anledning til at lægge Dølgemaal paa, og hvis det var dem, der skulde bestemme Handlingerne og Udviklingen i Fremtiden, vilde jeg ogsaa være ret betænkelig; men det ærede Medlem har den Egenkab tilfælles med adskillige andre, at de tro, at det er det politiske Arbejdes Opgave at forandre andres Meninger. Det ærede Medlem maa huske, at det lader sig ikke gøre, og selv om han og hans Venner havde faaet deres Dufte opfyldt om en Kamp paa Kniven, saaledes at en af Parterne skulde ligge paa Blodsen, tror han saa, at man derved havde ændret den slagne Partis Mening? Nej, tværtimod, man kan overvinde ham, man kan slaa ham, men hans Mening kan man ikke tage fra ham. Altsaa, hvad enten man var gaaet Forligets Vej eller Kampens Vej, det, der en Gang er Folks Overbevisning og Mening, det røffes ikke saaledes. Det er heller ikke Politikkens Opgave. Politikkens Opgave er at bestemme Handlinger, og det er det, vi have søgt, og som jeg tror, det skal vise sig, at man har naaet, nemlig at finde en Maade til praktisk at løse, det vil sige komme uden om, de Konflikter, som ikke ad anden Vej kunne løses. Der er allerede gjort opmærksom paa, at naar det ærede Medlem citerede saadanne Udtalelser, som kunne blive fremsatte med større eller mindre Mandrigthed, saa er det den Slags Ting, det gælder om at gradmaale med det Maal af Mandrigthed, der bærer dem. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) har udtalt vistnok meget dybsindige Sætninger i thjste Blade; det ærede Medlem for Vejle (Falkenhjerner) har allerede citeret nogle af dem, og der er ogsaa Udtalelser der imellem, som jeg synes kunne være ret tiltalende for det ærede Medlem for Ringkøbing, nemlig